

PRVNÍ ŠLÁPNUTÍ – PRS

Dreamer – Pvní Slapnutí - Připraven na neporadek

Jaro je tu a s ním přichází další závodní sezóna, nakonec ta zima utekla zase strašně rychle. První závod je vždy nevyzpytatelný a jinak tomu nebylo ani letos na Prvním Slapnutí. To jsem před rokem vynechal kvůli počasí, ale letos jsem se na nic nemohl vymlouvat i když se mi závod překryval s hudební akcí s podtitulem "Ready for Disorder", která se konala ze soboty na neděli a protože jsem měl koupeny lístky, chtěl jsem stihnout oboje. Když jsem ráno vstával na závod, měl jsem ještě zalehle úsi a čtyřhodinový spánek asi taky není nejlepší příprava na závod, ale co, už to mám vyzkoušeno ze jednou za čas se to dá zvládnout. Míhós už na mě čekal s autem, naložili jsme kola vyrazili do Nového Strasce. Pčasí dneska vypadá příznivě, takže se pojedou v krátkém krátkém. Krátce se rozjídíme po trase, která je úplně stejná jako na podzim. Co se ale klukům z našeho klubu povedlo je zameteni v zátačkách a označení největších der na silnici a že jich bylo pozehnáno, za to velké díky. Čas startu se neuprosně blíží, takže zkontrolovat obsah kapes, bidony na svém místě, a už je potřeba stát na startu. Nervozitu ani necítím, spíš trochu otupelost po méjich party. Bum praská a už se jede, computer pro jistotu dávám do kapsy dresu abych se nepozpytoval koukaním na čísla, při závodě stejně platí jediné pravidlo a to drž se celního pelotonu dokud můžeš. První kolo se hodně letí, nejsem na takovou rychlost zvyklý, moje zimní a jarní dvoukila a trikila průměrem 25-28 jsou tady k ničemu, když se jede pořád kolem 40 kmh. Takže docela trpím, ale v balíku se držím. Je nás hodně, po prvním kole pořád kolem padesáti odhadem. Pak se tempo nastěsí trochu zklidní, nebo spíš já si přivyknou na tu rychlost a už se mi jede o něco lépe. Jen je pořád potřeba dávat pozor, jak je to první závod, malokdo má to závodní tempo v rukou a tak o dramatické momenty není chvílemi nouze. V jedné zátačce to jeden cyklista málem neustojí ale nakonec to zvládne i když překříží cestu zleva doprava a trochu nás zbrzdí. Ve třetím kole mijíme někoho ve skarpě, pak se dozvíme že v druhém balíku bohužel došlo k pádu a záhy jede proti nám i sanitka. V dalším kole se snažím něco sníst, ale zrovna když chci rozbalit tyčinku, tak se jede a než ji rozbalím a sním, ujedeme tak deset kilometrů. Cítím se relativně dobře, jen tím jak jezdím na konci balíku, tak si musím hodně hlídat zátačky a nenechat si ten dnešní express ujet. To se mi dáří a brzy se ke mně přida McHammer který první dvě kola jezdil vepředu ale hlásí, že je to tam pořád boj o pozici a že to teď zkusí vzadu. Takže spolu kroužíme na konci balíku, je tu i Jirka Jezek, Vítek Novák, Radek Suvada, ale jo, tihle borci si peloton nenechají odjet. Podívat se přijel i Jirka Voracek ze SUACU. V každém kole to někdo zkouší, ale vyložený srot se jede vždy jen chvíli, pak se zvolní, což je voda na mlyně na konci balíku. Než se nadějeme je tu poslední kolo a to už se každý chystá na cílový spurt, ke kterému to všechno dneska směřuje. V nájezdu do cílového kopce se mi dáří dostat nekam doprostřed balíku, který má pořád tak čtyřicet lidí, jedu úplně vlevo ale cyklistu předem mnou někdo vytlačí skoro do skarpě, takže ztratí rovnováhu a málem srazí nás co jedou za ním. Vyhnou se mu, ale musel jsem sahnout na brzdy a tím pádem mi úplně celou kterou už spurtuje ujízdi. Stejně bych ale na to neměl nohy, dojet někde v první desítce, to ani náhodou, ani kdybych na to celý víkend ladil, nesel na party. Par lidí předjedu, ale na ty nejlepší nemám. Přesně takhle jsem si to ale dneska naplánoval, takže v cíli jsem maximálně spokojený, cílem bylo dojet první závod s cílem, dostat do krve první závodní kilometr a pocítit ten závodní adrenalin. Všechno se mi dostalo vrchovate, skoro 90 km průměrem 40 kmh, stalo to dneska za to. V cíli už jsou i kluci z druhého balíku, takže je čas na dojmy ze závodu, sdílená radost je vždy nejlepší. Jako bonus po závodě pomůžeme klukům sesbírat dopravní značky na okruhu, to si člověk uvědomí že takový závod se sám od sebe neusporádá, ale tak je to se všim. První Slapnutí 2017, hodně dobře prožita neděle po všech strankách!

Kanad'an – Famosní úvod do závodní sezóny!

První slapnutí a pro mě první závod v Čechách. Při příjezdu autem k fotbalovému hřišti mě trochu chytá hrůza když si uvědomím že všechny ty díry jsou označeny protože se tady bude závodit. No nazdar, tohle bude maso. Před startem to ještě obhlédnu na kole a závěr je jasný, tady se bude bourat, tuhle uličku musím jet mezi prvními 15 pozicemi. Na startu jsem někde ve 2-3 řadě a když se ohlédnu a vidím ty řady za mnou tak jsem příjemně překvapen kolik nás tu dneska zavodí. První kolo se snažím vykoukat jak tu lidi jezdí, moc neduveruji a spíš tihnu ke stranám pelotonu abych měl volnou cestu do měkce skarpě v případě nutnosti i když mě to stává trochu víc do větru než by bylo ideální. Před pravou k fotbalovému hřišti dávám k dobrou semi-sprint a točím kolem čtvrtého místa. Bezva, vidím na díry a jsem si jistý že se nezapletu do zadní katastrofy, přesně jak jsem chtěl. Behem dalších kol vypořádávám, že většina závodníků jezdí velmi pěkně, začínám tomu balíku verit a už mi nedělá problém se schovat doprostřed. I tu uličku kolem fotbaláku dávám bez větší nervozity kolem 20. pozice. Jede se poměrně rychle, ale cítím se celkem dobře až do posledního kola. Bohužel potom se začíná projevovat moje letosní nedostatečná natrénovanost a přicházejí první známky křečí v lýtkách. Piju co můžu a dáří se mi to rozhybat, ale je jasné že závěrečný sprint do kopce bude problém. Tak se aspoň snažím získat pár pozic abych se měl odkud propadat. Nakonec s vypeřím vule a radným povzbuzením (to když naposled vidím prezdivky všech slapek a Prdel zvedni! na silnici) protínám cílovou čáru někde u chvostu prvního balíku. To mě naplňuje spokojeností, neboť od těch křečí můj cíl byl neodpádnout a skončit v chumlu. Par poznamek: 1. díky moc za organizaci - byla to parada. 2. jsem poctěn, že se na silnici ocitla i moje prezdivka! 3. někde jsem zaslechl že to byl nervoznější závod. Můj pohled je že to byla krása, většina závodníků tu jezdí dost ohleduplně v porovnání s tím co znám z Quebecu (videl

jsem snad jen jednu vyjimku, kdy kdosi nekoho vylozene strcil do skarpy, ale verim, ze i to bylo nechtene). 4. jediny moment, kdy jsem nadaval je kdyz jsem videl jak moc lidi odhazujou obaly od jidla. Prece nejsme profici po kterych to nekdo uklidi a dovezt ty 2g? navic v kapse do cile nic nestoji. Kdyz tam nechame bordel, tak nas tam priste nenechaji zorganizovat zavody, to by prece meli vsichni pochopit.

Kolikáč – Parádní jarní svátek!

Skončilo sladké vobjíždění a nastává doba závodů. Budou taky tak sladké anebo trpké? Chce se mi vůbec letos? Po té skvělé týmové sezóně 2016, kdy jsme vyhráli UAC? Jaké mít další cíle? Roztodivné myšlenky po soustředění, které mě dostalo do kolen. A to jak psychicky v dobrém slova smyslu, tak i fyzicky. Vzduchové filtry stále zanešené, čtvrtěk trochu protáhnout od Camrdy. No cítím, že to bude v neděli propadák, možná marný boj o chvost nadupaného čela. Budík v 6h. a s obětavým Profesorem a Kocourem pro značky na Kladno. Držíme tradici. 12. ročník PRS. Neskutečný. Díky hlavně do Diablo-Sobína. V současné nelehké situaci na úřadech, takový malý zážrak. Vzpomínám, kolik jsme toho prožili, kolik tváří se mišlo kdy na Prvním Šlápnutí. Vysoký Újezd, Hřebeč, Hobšovice a letos pro mě nový okruh v Novém Strašecí. Stíháme ho jen objet v dodávce a rozmístit značky. Pistachio a Vlčák položili na trať oranžovou parádu. To jsou nápisy! Srdce se jen tetelí! Krátký-krátký, nejlehčí varianta hadrů, jako kdyby byl tropický srpen. Vzpomínám na antibiotikového bráču. Chybí mi. Sjelo se to sem, jak na amatérské mistrovství galaxie. Nablýskané stroje, nové dresy, natěšenost veliká, málokdo chybí. První balík vypálil a v něm i 4 statečné Šlapky - Dreamer, McHammer, Kanadčan a Profesor. Zařvu: „Šlapky jeděém!!!“ a vzpomenu na Klatovy, na Krále, na Frišenského. A to už 2.balík bojuje v startovním roštu o pozice. Alf, Kocour, Kolikáč, Mlhoš, Pepíno, Pistachio, Strejda, Vlčák mezi nimi. Oranžová srdíčka bijí na poplach. Standa Vohník dofukuje přední galdu. Atmosféra by se dala krájet. Start. Hra na závodění odpálena. Tak hurá do toho! To je stav! Nohy jedou, jak kdyby ani nebyly moje. Vzpomenu na Malinu. Mám chuť být tygr. Nechci tady kroužit 4 kola v chumlu nervózních červů. Chci odjet. Ty wole Roberte, vždyť včera si byl na márách s rýmečkou. Na vše se zapomíná. První magnet, první nápisy. Jak bezmozek vyrážím vpřed. Třeba se někdo chytí. Obkroužit jeden, dva okruhy na samotku před balíkem. Pak ať si nás třeba sjedou. Nejedou o nějaký body, nejedou o celkový pořadí. Hop anebo trop. Hodil jsem návnadu, ale je příliš brzy. Nikdo za mnou. Ale to jsem potřeboval. Opojný pocit. Jedu si sám po krásné silnici a za mnou stádo rozrušených býků. Nechte magora vyvětrat. Jo, ale mě to nevádí, užívám si to! Po 5 minutách slávy jsem dojet a valím se dál v tom pestrobarevném chumlu. Tady se nebude shazovat, furt na velkou valíme přes cílový magnet. Ve Strašecím dopředu, hned za Líbu a nechat se provést jeho stopou v těch dírách. Pokecat s čerstvým „50“ Petrem Dixem. S rudým Čespu se domluvit na nějakém odjetí. Znovu se blíží cílový magnet, když v tom vpravo to jde k zemi. Pěkná hromada těl a karbonu. Tlaková vlna mě lízne zadní kolo. Musím vycvaknout. Do háje. Řev a nadávky. Bohužel i to k tomu patří. Jedna nepozornost a fatální následky. Někdo si myslí, že furt ještě sedí na trenážeru anebo jede někde na samotku. Ale v balíku máte zodpovědnost i za ty ostatní za sebou a vedle sebe. Držet se dole za klandry na nerovném povrchu by mělo být povinností. Čelo odjíždí. Já zacvakávám a vydávám se je stíhat. Měl jsem kliku, žádné šrámy na těle, ani na stroji. Ale teď to bolí. Jsme ve 4 kusech. Zařvu si: „Točíme!“ Ostrá pravá ke stadionu je zbrzdí, to je naše výhoda. Petr Kobík je mi nápomocen. Jeho vysoké ráfky nás dovezou do závětrí čela. Yes! Dobrá práce, díky Petře! Bohužel vůbec nevíme, že pádu balíku využil Petr Čapek a odjel si na svoji soukromou vítěznou časovku... Stále se mi jede nad očekávání dobře, a tak si předposlední cílový kopec ještě zkusit vlézt na špic a jet tempo a bláhově si myslet, jak se nahoře otočíme a budeme v 10 lidech. Kdepak, tohle není selektivní brdek, a to moje tempo už vůbec ne. Tak to bude zase tradiční závěrečná hromadná holomajzna, kterou tak nemám rád... Škoda, něco mohlo vyjít, někdo se mohl chytit, nemusel mě zdržet ten pád a třeba bych visel za Petrem Čapkem, ale to jsou jen kdyby... Výsledkově zklamání, ale pocitově nadšení, nohy jely, až se vyčistí filtry, tak by to třeba mohlo někdy klapnout... ale hlavně že to bavilo, že další dny to bylo zase ve mně, že jsem tím žil... Jóóó počasí vyšlo, účast převeliká, byl to parádní jarní svátek silniční cyklistiky!

KOUŘIMSKÁ 50

Dreamer – Kourimska 100 / 200

Minuly rok jsem poprvé jel zavod Kourimska 100 a i když profilem pro me moc vhodny neni, nebot tam jsou jen kratke kopce, hodne se mi libil a tak jsem na nej vyrazil s nasim teamem i letos. Zima byla dlouha a tak i kdyz je v sobotu rano kolem 10st a trochu mlhavo, vyrazime z Prahy do Kourimi na kolech, takovych 40km na rozjeti. Za Bazinacem tohle rozjeti ale docela boli, ale protoze nikdo nic nerika, taky nic nerikam a jen misty za Bazinacem trpim. V Kourimi jsme tak v pul desate, coz se nakonec ukaze jako vyhoda, protoze je tam obrovska fronta na registraci, díky které je nakonec start posunut. Takze vsechno v klidu a par minut pred startem uz stojim s McHammerem na startu. Zacina se oteplovat a tak sundavam prebytecne obleceni, hlavne navleky na nohy, i kdyz na startu je mi zima. Odstartovano a jde se na to. Díky pulhodinovemu stani při registraci už jsem zas trochu zatuhly, takže první brdek jeste v Kourimi trochu trpim, ale v baliku jsem. McHammer uz zkousi zlehka odjizdet, chci se k nemu pridat, ale akorat taham cely balik za mnou. Sila baliku je proste znat a nema cenu se moc o neco

pokouset. V balíku se mi dává pohybovat celkem dobře, i když silnice jsou místy rozbité a o díry není nouze. Co chvíli se nastupuje takže je potřeba hlídat si pozici. Když jsem zabudovaný v balíku je to v pohodě, ale když jsem zrovna na konci tak to o to víc bolí. Sjezd do Sazavy jedu opatrně a pod kopcem jsem vzadu, ale moc se nejede. Kostky do Stříbrné Skalice najíždím zepředu a to je stěží, předem mnou to páda, ale nastěží se vyhnou. Pak se zahne doprava a pokračuje se dále do kopce, aspoň už na asfaltu. Tenhle kopec jsem ale nečekal a tak mě hrozně bolí, na horizontu už mám menší díru, za mnou legenda Jakub Svoboda, dáme si a nakonec celni cca 30 členů balík sjedeme. To je dobře, protože pak je takový převážně rovinný terén, kde to chce být schovaný v balíku. Další krize přijde na v krátkém brdce tuším v Konojedech, kde se opět nastupuje, balík se trhá na pár skupinek, Spartani odjíždí, ale nakonec se zase sjedeme. Ve sjezdu do Kourimi se v serpentínách propadam víc než bych čekal, ale první okruh mám za sebou. Citím jak síly ubývají a tak doplňuju energii z kapsy. Moc tam toho nemám, ale aspoň mi dnes nic nevytáhl. Druhé kolo se jede místy o něco pomaleji nastupuje sice porad jsou, ale už to není takový fíček jako v kole prvním. Druhá sjezd do Sazavy si pohlídam, pak nastoupí nás Kanadani a jde do úniku s klukem z Erste. Kostky ve Skalici jedu zepředu, točku na asfalt taky zvládnou a držím se v balíku. Odjíždí Spartani Salo + Jonas a postupně dojedou i Kanadani. Já jsem rád že jsem v balíku, určitě to na únik s nimi nebylo. Nahore se zformujeme a celý balík jede dál, ale vypadá to že Spartani a Erste nesjedeme. V Konojedech dojedeme Kanadani, který pak hlásí že chytil krece, no ani se nedivím, ale velký respekt za to že to zkusil. Blíží se cíl, nervozita v balíku stoupá, sjezd do Kourimi už se letí skoro osmdesátkou, držím se na konci balíku. Spurt tradičně vynechávám, jsou tam kostky, zatačky, moc riziko a kvůli desatému místu to nemá cenu hrotit, aspoň pro mě. Dojíždím tak těsně za McHammerem, který to vyhodnotil podobně. Závod se mi i letos hodně líbil, jel jsem to na co jsem měl, bylo to o třídě lepší než před týdnem na Sazavě, tak jsem jsem maximálně spokojený. Kde jinde než při závodě člověk zazijí 100km za 2,5h takže s průměrem 40kmh v profilu, který zas tak rovinný nebyl? V cíli už čekají kluci z poloviční trasy, tak rychle odevzdat čip a vyrazíme zpět do Prahy, no a protože mi do dvouhodin moc nechybí konečně svítí slunce a je příjemné, tak neodolám a přes cyklostezku u Vltavy dnesní den završím.

Hulis – Kouřimská 50

Pokaždý když si Kouřimskou 50 zařadím do kalendáře akcí, tak se na to neskutečně těším, protože je to vždycky neskutečněj nářez!!! Je to v podstatě domácí závod v pro mě známějších kopcích v okolí Sazavy. Po minulém tejdnu po závodě Okolo vlčí hory, kde mi nohy jely super je cíl na Kouřimce jasnější: dojet v první skupině. V den závodu jsem nastartovaný jak nikdo! Už abych stál na pásce s raketovými nohama! Před 9h oblička a valba na sraz k Auto Moto Velo Č.B., kde už na mě a brácha čekal Dejw Jarý s Jardou Karasem. Hned po prvních kilometrech a pár otočení nohama si říkám, že jsou nohy dobré. Občas už člověk prostě pozná, že je zatuhlejší, což mi po chvíli sděluje Jarda. Tak uvidíme, jak se s tím kdo popere. Po příjezdu do Kourimi zjišťujeme, že fronta na prezentaci je tak na půl hodiny. Po chvíli jsme zaslechli, že start bude o chvíli posunutější, takže v pohodě. Po prezentaci se jdu s bráchou ještě lehce projet, dojít si na záchod, dát si banán a už se pomalíčku štosovat na pásku, ať jsem někde vepředu. Po odstartování stovkařů se řadím do první lajny a nedečkávě čekám na výstřel, který po pár minutách konečně přichází. A jde se na to! Prvních pár metrů lehce drncá, než vyjedeme z náměstí, kousek sjezdíku a hned tu máme první brdek na rozdechání a zahřátí nohou. Na horizontu vyjíždím na 3. nebo 4. pozici. Začíná se střídát a tak se po chvíli dostávám na špicí. Zkusil jsem maličko zrychlit, ale za chvíli se uklízím do závětrí. Furt se motám okolo špice a když se dostanu na první pozici znovu, tak slyším rachot a řev. Otáčím se a zjišťuju, že je tam hromadnej pád, ve kterém zůstalo dost lidí včetně Kapra. Kolíkáč jede našťěží kousek za mnou, takže nám se to vyhnulo. Prvních pár km je pro mě vždycky za trest, takže i v háku po těch špicích dost funím a nemůžu se vydejchat. Díky bohu nás nečeká žádný kopec, kde by mě to mohlo utrhnout. Před Nechybou Kolíkáč skáče do úniku ve dvou. Zajímavější tah, Kolík je prostě závodčák, který do toho jde na 120% V tuhle chvíli už jsem rozjetej a jede se mi super. Ve vzduchu je cejtit smrad spálených špalků a dost se to ze sjezdu natahuje. Jakmile se to posjíždí, lovím v kapse gel, protože vím, co mě za pár minut ve Stříbrnce čeká. Dost možná selekce, kde mě to urve a tak nějak s tím už počítám. Na kostkách se nejede žádný závratný tempo, ale bohužel to najíždím dost zezadu. Po pravačce si přišlápnou, tepy letějí nahoru, ale našťěží nejsem v takovém stavu, že bych se musel přemlouvát ke každému dalšímu šlápnutí. V nejprudších částech předjíždím Kolíkáče a ještě ho hecuju, protože nevypadá úplně čerstvě. Na druhé straně silnice vidím i Jardu Karase, který se taky pomalíčku začíná cedit dozadu. Když vyjíždíme mezi pole, tak jedu v pohodě okolo 10-15 místa a začíná se nastupovat. Naštěží je síla dost, takže nemám problém s tím zvednout zadek a jít za ostatními. Ke konci už se maličko zvolňuje a tak už můžu lehce voklepnout, napít se a myslet na Konojedy. Říkám si, že když mě to neurvalo tady, tak mě to určitě urve na Konojedech. Je to poslední kopec, kde se dá odjet a do cíle už to nějak dotočit, takže očekávám pekelný tempo s nástupama. Ještě jednou si loknu a začíná se stoupat. První půlku táhnu ze stoje, zase se v balíku posouvám dopředu a furt se mi jede docela pěkně. U kostela si sedám a říkám si: Hulis jedeš to pěkně, ještě chvíli to vydrž a jsi nahore s první skupinou a už tě to nemá kde urvat. Na horizontu jsem v první půlce skupině, ale žádný zvolňování se nekoná, takže chytout voblouky a valí se dál!! Teď už nás žádný velký kopec nečeká, ale začíná se pomalu na každém kilometru nastupovat. Nohy jedou furt parádně, takže mi nedělá žádný problémy ty nástupy chytat a každej další nástup si užívám čím dál víc. Že tu vůbec jsem a že to jede tak, jak to jede a snad se i těším, že někdo

nastoupí a můžu si zazávodit. Takhle to trvá celou dobu od Konojed až na Bulánku. Ze sjezdu do Molitorova se jedou docela kule, kde to jeden týpek nezvládá a v druhý pravotočivý zatáček vyhltnul ze silnice. Před Kourimí na kostkách je to neustálý boj o přední pozici, slušná tlačnice. Přijíždíme na Tčko, pořád jedu docela vepředu, kousek dolu a vostrá levá, kde jsem to technicky mohl zlávdou možná o něco líp... Ale bohužel, zvedám se do spurtu, kde jsem se posunul ještě asi o 2 pozice dopředu, ale i tak to stačilo "jen" na 4. místo v kategorii. Cíl jsem si splnil nad očekávání, takovejhle výsledek jsem fakt nečekal, ale když mi bedna utekla o 2 vteřiny ve spurtu, tak to zamrzí... Každopádně to byla parádní akce. Po dojetí si v klídku sednout k jednomu pivečku, kouknout na dojezd stovkařů a hurá k domovu. Díky že jste dorazili a mohl jsem se s váma zas po dlouhý době svíst v balíku! Parádní zážitek...

Kanad'an – Cyklistický experiment : zavodeni bez trenovani

V sobotu rano vyrazim s obavami smer Kourim. Posledni dva tydny spim velmi malo a to po hodinovych intervalech prokladanych 5-30 minuty brezeni maleho synka, kteremu asi rostou prvni zuby. Vse co jsem ujel v tomto tydnu je 20km na starem horaku cestou do a z prace, ikdyz jsem se alespon pateticky snazil dat si do tela dve super-intenzivni cestou pres Petrin. Posledni planovanou ucast na Pave Milovice jsem to rano zavrhl nebot jsem uznal ze bych kvuli nevyspalosti byl nebezpecim nejen sobe ale i ostatnim v peletonu... Ma vubec cenu v teto situaci jezdit do Kourimi?? Ale to uz jsem na namesti, dostavam od Kolikace svuj novy slapkovsky dres a po obdrzeni startovniho cisla 888 a 2km (opet jak pateticke) rozjeti stojim na startu. Bum a uz se jede. V prvni okruhu se drzim pekne zasity v baliku. Obcas nekdo zkousi ujet, balik je necha par minut vytrapat ve vetriku ale nikdy ne tak aby se ztratili z dohledu a pak se to sjede. Verim tem co jsou na spici a ani se nesnazim odpovidat na nejaka briskni zrychleni, pekne necham propadnout par pozic v baliku, dojizdim si to tempo a pak kdyz vsichni zase zpomali se vracim na svoji pozici do prvni ctvrtiny baliku. Díky tehle usporne jizde se na zacatku druheho kola citim prekvapive dobre. Po sjezdu do Sazavy se vylozene nejede, lidi jedi a povidaji si. Az mi to zacina vadit, tak si reknu ze to zkusim trochu vyprovokovat, treba par lidi zaspi a balik se roztrhne do dvou. Muj atak je sice jen bluf, ale snazim se aby to vypadalo aspon trochu verohodne. Sprint! Po 200m se otacim, nikdo za mnou. No ovsem, nikdo me nezna a nepovazuje za dostatecne nebezpecneho aby me hlidali. Co ted? Ztahnout ocas a zpatky do baliku? V tom okamziku vidim jednoho osamneleho jezdcu prede mnou, tak ho dojizdim. Mladej kluk, zacneme to tocit a ja si rikam ok, dvakrat zatahnu nez nas sjedou abych nevypadal uplne blbe. Jenze misto toho ztracime balik z dohledu a zacina to cim dal tim vic vypadat jako skutecny unik. Prijizdi jakesi pomalovane auto a mluvi (jen a pouze) s mym spolujezdcem. Pry mame 45s naskok. Jezismarja! Dochazeji mi dve veci: zaprve, jedu s nejakym borcem co tu ma i tymovou podporu z auta, a za druhe, tenhle dvouclenny unik nemuze vydrzet. Fajn, aspon budu mit naskok do toho kopce. Strategie je jasna: necham toho borce tahat cim dal delsi spice a pockam si na prvni skupinu co nas sjede zkusim se tam zahakovat. Na konci kopce ze Stribrne Skalice ztracim tak 10 metru na sveho spolujezdcu. Otocim se a vidim ze nas sjizdi triclenna skupinka - dva spartani a jeden kluk z Erste. He, jedou sakra rychle! S predstihem zvedam prdel ze sedla abych to rozslapal a mohl se haknout. V te chvili se moje stehna z niceho nic kousnou. Krec jak ma byt. Vroum, Sparta leti kolem, ja si sedam zpatky do sedla a prosim nohy aby se jen tocily dal. Nekolik dlouhych minut na samotku a prvni cast zredukovaneho baliku je tu. Dojizdeji me na nejhorsim mozne miste - na brdku v Konojedech, kde zase musim vstavat abych se haknul. Zase se mi kousou stehna, zase si sedam, balik jde preze me... Jeste si stacim vsimnout ze Dreamer a McHamer si v pohode drzi pekne pozice. Tak ahoj, at se vam povede sprint! Nakonec dojizdim do cile ve dvojicce s dalsim odpadlikem nejake 4 min. za prvni casti baliku, alespon ta druha cast nas nesjela. V cili me povzbuzuje hloucek Slapek, díky kluci, ikdyz ten vysledek nic moc. Ale byla to dneska nadhera. Pred rokem ci dvema bych od sebe v dane situaci ocekaval lepsi vysledek, ale dneska me to dost pobavilo a vzhledem k memu ne-trenovani jsem spokojen. Jeste ze jsem do te Kourimi rano odjel! Experiment se povedl, ale pro priste se radeji vynasnazim najit si nejaky cas na trenink.

Kolikáč – Koncová světla čelní grupy

Ranní rozjetí za motorkou Bažináčem, který nám to luxusně odtáhne z Jíža až do Kourimí. Pěkně jsem se zapotil, teď sundat hadry a krátké-krátké, i když nejtepleji zrovna není, ale je to závod! Na krátké přes 200 lidí, prezentace narvaná k prasknutí, startovní rošt jakbysmet. Stojím až v nějaké 10 řadě za Líbou a Jeffem, ťuknout si pěsti s Profesorem pro štěstí a start. Přední řady vyjíždí z náměstí, já teprve koloběžkuji a loktuji se pod nafukovací branou. Plný cerés a rychle do předních řad. Letíme levou šikou a našťestí čelo na dohled. Všechno ze mě spadlo, chce se mi závodit, huba plná slin a hlenů. Protáčím se na špici, když tu za mnou děsivý zvuk smotku. První selekce bohužel po prvních kilometrech, kdy to lehlo. Naštěstí jsem jel zrovna na druhém fleku, ostatní takové štěstí neměli ... Takže asi 30 kusů valí dal, pár lidí si nás dojede, ale ze Šlapek je tu ještě jen Hulis a Pistachio. Líba si bere na starost přejezd Krut. Pěkný bomby! Vykroutit točky kolem tradičního hasičského cvičení. Před Nechybou skáču do mini úniku, ale před serpentínami jsme sjeti, síla balíku je veliká. Prolitne to okolo mě, že do sjezdu jdu na ocase. Hlavně neztratit odvalu a operovat v přední části. Sázavský hrbeček přeletíme jako nic, jaká změna, když tu člověk jede sám. Takže rozhodne tradiční Skalice? Odhazují veškeré zábrany a s Pistachiem najíždíme jako první na skalické pavě! A to je velmi dobře! Ostrá pravá a já se krásně prosévám, Hulis ve

vrchařském dresu povzbudí. Za vesnici sklon povoluje, ale bolest se zvyšuje. Jedou jako howada a chtějí mě tady nechat! Bolí mě to, kdybych jel 3 kopce, tak už svěšuji, ale dnes se ještě překvapivě koušu a pokračuji dál ve vybrané společnosti. Ten závěr jsem čekal i horší, ale stejně to bylo jen tak tak. Nějak jsem se uchlácholil, že jsme přežil Skalici a spíše vlaju na konci a kecám se závodním navrátilcem Michalem Koubíkem. Ani Konojedy mě neodpojí, i když zase dělám koncová světla, Hulis bez problému někde uprostřed čelní grupy. Letíme dolů Bulánkou jak zběsilý, na kostkách se ještě trochu poloktovat... Dojezd bohužel nedávám hlavou, nejdu do rizika, že se v těch točkách s někým smotám...

Pistachio – Závod o jednom kopci

Na krátké ohromný balík. Začátek hodně hektický a taky to padlo přes celou silnici. Rychle jsem to objel po trávě jak na kolobrně, pak se kousnut a sjet čelo balíku. Dál docela pohodíčka. Když Kolíkáč vyrazil na výlet, tak to trošku zrychlilo. Z předminulého roku si pamatuju, že rozhodovaly kostky ve Skalici, tak jedu dopředu ke Kolíkáčovi. Trošku procedím, za kostkami jsem Kolíkáčovi za zadkem. Začíná se stoupat. Stále se ho držím. Pak se mi tam nacpou dva ze Symbia. Spokojím se s tím a než se trošku srovnám, tak čumím na mezeru mezi Kolíkáčem a prvim Symbiem. Zvednu zadek, ale tempo je fakt drsný. Symbiáci se proberou až za chvíli a sjíždění balíku je marný. Je čas udělat pá,pá. Nakonec je nás asi sedm. Nikdo nechce střídat. Hrozně držkuju. Trošku se to rozjede, dotáhnu to do Kourimi na kostky, na cílový sprint to už moc není. V cíli máme od balíku něco málo přes minutu. Škoda, závod o jednom kopci a já to zaspím. Kapr jel po nemoci parádně, škoda, že jen do hromadného pádu. A velká gratulace McHamerovi, Dreamerovi a Kanad'anova, na stovce byli hodně vidět (viz video) a v cíli úžasná umístění v kategorii. Chlapáci, jste borci!!!

MEZINÁRODNÍ TROFEJ ROKYCAN

Dreamer – Trofej Rokycan kvapikem

Na pondělí dopoledne je v Teskove poblíž Rokycan nachystan další díl SUAC / UAC. Po dvou letech se vracíme na 6km okruh v Teskove, který je takový vseliják, užky sjezd po rozbite silnici, mírný kopec, ale zároveň může i nepříjemně zafoukat. Okruh co se jel před rokem byl lepší, byl tam delší kopec. Budme ale rádi že nějaké závody vůbec jsou a tak ráno po bohaté snídani mířím po D5 směrem Teskov. Z našeho týmu nás moc nejede, takže jedu sám. Před 10h jsem na místě, už se tu vše chystá, dvě hodiny po nás totiž budou startovat profici v rámci Českého Poharu. Tem asi zaprsí, my to snad stihneme suchou nohou. Prezentace v Kourimi a v Teskove je jako nebe a dudy, prázdná kancelář závodu, zadně pulhodinové čekání, parada! Risa Lobl se už venku rozjede v krátkém krátkém na valcích, Jirka Voráček vyjede na rozjetí, tak rychle složit kolo, natahnout plástenku neb je mi zima a jet se vyjet taky. Potkam Libu a Vitu Muziku a v příjemném pohovoru obkroužíme dvě kola. Starty jsou nastěti nakonec oddělené, balík 40+ startuje minutu před námi. To je dobře, jak jsem psal silnice jsou užke a startovat 100+ lidí společně by asi bylo moc. Nicméně, záhy po startu začínáme předjíždět první odpadlíky z balíku 40+ což moc příjemné není, občas se nám tam trochu pletou. První kolo dvě se szívám s okruhem a tempem. Jede se mi dobře a tak záhy mířím víc dopředu, kde operuje Misa Somr, asi 3 Spartany vc. Sala a pak nabusená sestava CT Weber, Axonu a CK Kramolin. K tomu samozřejmě jedinci z UAC, tím že jedeme společně. V cílovém brdce se vždy nepříjemně propadam, ty krátké intenzivní nastupy mi tradičně moc nejdu. Někdy v pulce okruhu vidím že po sjezdu se vždy zvolní a tak zkusím nastoupit. Nejdrív mi to nevyjde, ale v dalším kole poodjízdim a jedu sam az do cílového brdce, kde jsem dojet, předjet a tak tak hakuju balík, který se postupně redukuje na cca 30 lidí. Neda mi to, ale zkusím to ještě v dalších asi dvou kolech, jednou se přida O. Novotný z Weberu, ale Sparta nás nenechá odjet. Poslední tři kola začne poprchávat, sice neprší az tak moc, ale silnice začínají klouzat, no tak suchou nohou to dnes nebude. V dale slyším i zahrnutí, ale ty nejčernější mraky jdou kolem nás. Poslední dvě kola si moc nepamatuju, nastup strida nastup, je třeba hlídat pozici porad a vsude, Risa Lobl odpadá s jeho muskulaturou z kopce, ja na vetru chytám menší diru po jednom nastupu Spartanu i když jsem ten nastup viděl z asi pate figury, ale prostě bez šance to zalepit. Nastěti to zbytek balíku ještě sjel. Je to poslední kolo, po sjezdu je nás porad tak 20 odhadem a už se jede srot a lajna skoro porad. Diru chyta Jirka Voráček, ja byl nastěti víc vepředu a tak se zuby nehty držím. Každý jede za své, což mi vyhovuje, protože cíl se blíží. Ve zbytku balíku se co chvíli nastoupí, vždy chytím diru, ale tím že jedu svoje strojové tempo, se vždy dotáhnu. Otáčím se a Jirka je kus za mnou, to už dnes asi neda. Ze SUAC je tu Vlada Bouska, který mě předjede ve spurtu, pak možná ještě jeden kluk, pak možná ja, možná někdo jiný, uvidíme, cipy dneska nebyly, jen číslo na rameni a cílová kamera. V cíli toho mám dost, stále drobne prší a je zima, tak rychle do auta převleci se. V cíli ještě krátké shrnutí s kluky, poprat stěti v závode elitaku V. Nezerkovi, zkontrolovat jejich dvě závodní kola a pak vyrazit domů. Dneska mi to jelo hodně slušně, ale zase se krásně ukázalo jak ty naše amatérské hromadné závody nejsou vůbec jen o fyzické kondici, ale v poslední době čím dál víc o taktice a chce to být ve správný čas na správném místě, pak je šance na slušný výsledek. Dneska to vyšlo, tím lépe, největší spokojenost mám ale z dobře odvedené práce, byl jsem vidět, jezdil aktivně a za to si dávám za dnešek palec nahoru!

ČASOVKA DO VRCHU LIPENCE

Dreamer – Lipence - nejkratší závod roku

Rok se s rokem sesel a je tu opět nejkratší závod roku, kterým je časovka do vrchu Lipence kousek za Zbraslavi. Neco přes 2km a kolem 6 minut závodní intenzity. Člověk neznalý situace by si řekl, že to za těch 100 km startovního a především za ten čas ani nemůže stát. Přesto je tomu ale nastesti úplně jinak. Kouzlo Lipence je v tom, že většina závodníků co sem přijede, to bere jako takové zpestření sobotního dopoledne a celá akce se tak nese v uvolněné atmosféře, jaký rozdíl proti normálním závodům, kde se každý soustředí na svůj výkon. Ne že by se lidé nesoustředili i tady, třeba takový Camrda je při rozjíždění na časovku tak nervózní že při zastavování na úpravné pauze dokonce spadne, odřené lýtko budí důkazem. Já vyrazím na start s dvouhodinovým předstihem, přesně jen se chci rozjet a vlastně mám v plánu i po časovce ještě nekam vyrazit. Na Modranské fouka brutální protivítr, borec z Kbel je mi společníkem, než mi začne vibrovat telefon a tak se s ním loučím. Ve Zbraslavi trochu hledám prezentaci, ale přijíždějící tým CFC Kladno mě navede a pak už potkávám i kluky od nás, Camrdu, Profesora, Rudu. Registrace a jdeme se rozjet. Lipence dame naněcisto na kecacku, ni moc se necitim, ale ja tady nikdy poradne nezajel, takže horsi než před rokem to snad nebude. Pak se rozjíždím pod kopce, kde potkávám opět kluky a kde má Camrda ten incident. Čas běží a díky Středovi který nás napsal na začátek startovního rostu, minuty do startu ubíhají jako voda. Startovní číslo 13 je symbolické, protože stejně mám i v UAC seriálu. Nakonec rozjíždím časovku na velké pláči, rychlost přes 30kmh se taky na chvíli objeví a na malé pláči shazují až po pravotočivé zatáčce, kde se kopce začne utahovat. Tlačím co to jde, strídám asi dva převody. Každé se mi dobře, cítím že bych se mohl možná ještě o něco zmáknout, ale to bych musel mít čerstvější nohy, přesně jen to moje kombinování běhu, kola, ránních výjezdů před snídaní, večerních vytáčení nohou na Modranské, sem tam 3 Kopce nebo Giant Liga, to vše moc prostoru k regeneraci neposkytuje, ale mně to tak vyhovuje. To už je tu konec, zaspurtuju na cílovou čáru a mám to kolem 6 minut, ani jsem si nezmačkl stopky. Nahore krátký pokec s klukama, sjezd dolů, pozdravit se s klukama z Lawi, Misa Somr do sebe zrovna laduje müsli z Lidlu (mám stejný vkus), o kus dál nakládá kolo do auta neviditelný Čespa, jojo je to fajn vidět staré známe tváře. Mířím na Revnicák, dojede mě Salo, pokecame, popřeje mi štěstí, on mi popřeje ať nezmoknu, pravda mraky se začínají trochu honit. Revnicák si dám v tempu, před Čukrákem opravdu nakonec přisi a silnice chvíli nahazuje, ale když po 13h míjím místo cíle dnešní časovky, je tam sucho a prázdné. Doslova, nikde už žádná značka po závodech, jakoby se dneska vlastně nic nejezdilo. Sjeďu tak dolů, na Zbraslavi jsem nějak brzo, tak si dám ještě Tocoňu, Zvoli a pak už konečně domů, 6 minutový závod si prodloužit na 5h jízdu, tak se mi to líbí, tak to pro mě má smysl a proto mi i nejkratší závod roku za to stojí!

LITVÍNOV-LESNÁ

Kolíkáč – Kolik tomu dáš, tolik z toho dostaneš...

Ráno se vůbec nechce, ale cože to psal Camrda? Kolik tomu dáš, tolik z toho dostaneš... a tak hurá pro Profesora a RiCe, s nimi už v autě se člověk přepíná do cyklistické roviny. U prezence Kapr, Pepíno, Středá... jó ono to půjde! Vyjet si nahoru k cíli s autem, vyprostit zabouchnuté klíčky z Kaprova auta a sletět dolů ke startu. Je to nádherně, pravé hory, nekonečné sjezdy a za chvíli i nekonečné výjezdy. Hlavně se v pořádku dostat pod Dlouhou Louku, nějakou blbostí nezůstat zalezlý vzadu, vždyť cedit se kopcem mezi těmi nejlepšími bývá tak opojné. Je to odprásknuto, narvané parkoviště u obchodního řetězce se vyprázdnilo, Profesor natáčí a já nejsem v záběru. Tak to tedy ne, najet si do popředí a očuchávat nárazník zaváděcího auta. Rozepnout dres, pokecat s LawiStars a soustředit se na mávnutí praporkem. Aspoň pár sekund slávy na špici, než mě zdemolují vrchařská esa české amatérské cyklistiky... Tak to se povedlo, pak ale přišlo přesně to, co jsem čekal. Je to spravedlivý sport. Červen jsem proflákal, červených čísel se bráním jako čert kříže, a tak teď trpím jako howado. Všechno odjíždí. Břícho hoří, plíce pálí. Nohy ani nevím, že mám. Kapr mi před startem říkal, ať jedu na sebe, žádný starání se o legendu jako na Mamutu. Hahá, ale teď je červenec, a já ztěžka lovím hák za sojovickým mistrem. A v půlce Dlouhé Louky už to nevypadá vůbec dobře, naskočila díra a jen se bezvládně motám nahoru. Před námi Jarda Rendl, zdá se tak blízko, a přitom je tak daleko. A Kapr zapíná turbo a pomalu se mu přibližuje. Venca Cafourek nás přezehlil, jak límeček od košile. V tuto chvíli pro mě nepochopitelné. Ale bojuji, bojuji s tou svojí hlavou, která se na to chce zase vyprdnout. Nohy se totiž docela ještě obračí. Kapr jede již s Jardou. Vedle mě Víky - Tomáš Viktorin. Horizont musím s nimi, to jsou zkušenější borci a věřím, že roztočíme kolotoč. A ti, co nám v kopci odjeli, budou platit! Zvedni ten zadek! Jde to! Po rozbitém asfaltu se šikujeme do zabijáckého seskupení. Nádherný koncert. Tady před pár lety jen s Kaprem na Ktonu, teď asi v 8 lidech točíme. Každý ví, o co jde a co má dělat. Jarda Rendl jede neskutečně tvrdě špice. A Kaprovi se nemá cenu zmiňovat, tohle není ta leklá ryba z Mamuta. Carp is back! Za Flájemí je nás již kolem 15 kusů. A furt se jede. Nemá cenu se na nic šetřit, je to krátké. Nějak jsem se srovnal a jede se mi parádně. Kopec na Mníšek na špic a určovat si pro sebe přijatelné tempo. Jak opojné, když nejde nikdo přes vás. Kapr jede o stříbro. To bude boj. Snažím se ho chránit před větrem. Ale jede jak rozběsněná saň. Poslední kopec k cíli a Víky nastupuje. Auu, tak to bolí. Tady se rozhoduje o pořadí nad 50 let. Petr Adamec s námi. Stěží

jsem to odvisel, trochu se srovnat a zkusit to potáhnout Kaprovi. Viky tu má taky domestika. Parádní souboj, kdo z koho. Ale sil už moc není. Před závěrečným výšvihem k cílové lajně rovina s menším sjezdem, vsazují tam ještě jednu intenzitu pro bráchu. A pak mám odpracováno. Odlišili jak rakety. Motám se k cíli a s hrůzou se otáčím, že zezadu se přibližuje zbytek grupy. Tak se ještě zvednout a uhájit svoji pozici... Vytočit nohy s naším terminátorem McHamerm. Jel v čelní TOP5 grupě! Kapr stříbrný a ostatní taky spokojení. Kolik tomu dáš, tolik z toho dostaneš... dneska jsem z toho možná více dostal. Díky milenko!

KOLEM POSÁZAVÍ

Kocour – Kolem Posazavi Kocoura skoro popravi

Třeba bude v neděli forma nebo to aspoň objedu. Svezu se a třeba pomůžu Pepínovi nebo obkroužím se Strojdu. Sobota výživná po návratu z chalupy se mi v paneláku nějak nedaří spát, ale co, ráno jedeme s Kolikáčem a Profesorem na registraci roztočit nohy. Cejtím, že to není ono, jakmile přibudou %, tak nohy netáhnou. Na startu spousta známých tváří (to píšu prosím pravidelně neboť je to pravda). Start do kopce bude snad výhodou. Je šance, že vydržím v balíku co nejdéle. Nevydržel, nejdřív to na v kopci před Ondřejovem na 3km okolo 12 figury spadlo a pak se to natáhlo a já celou dobu plápolám na chvostu. Jedu ve skupině s webrákama a Tomášem Bartošem. Jsem evidentně nejslabší, ale popořádku. Ve skupině se nedokážeme shodnout na střídání, trochu se ku*vuje nadává, ale posouváme se. Dokonce vidíme asi 200m před sebou hlavní pole (za Oplany) Ve sjezdu z Nechyby nás zastavují a projíždíme okolo nehody, nějaký závodník to v zatáčce neubrzdil a narval to do nákladáku :(Snad cajk, i když to nevypadá moc optimisticky, mluvil, ale letěla pro něj "vrtule". Na 30 km první krize a vypadávám v kopci za Talmberkem, přede mnou další vypadlý korálek. Beru ho za sebe a modlím se, ať je to náhoda. Štěstí nám přeje před Ratajema, kde zrovna jede vlak skupina musí zpomalit. Doskakuju a jdu dopředu - ať se mám kam cedít. Nedaří se, před Ježovicema jedu zase sám a nedaří se mi sjet ani toho druhého chudáka. Trápím se až pod Čerenice. Celkem na samotku okolo 15km, které mi vzali hodně sil. Za mnou nikdo. Ale to už jsme dva, konečně jsem ho dojel. Probíráme situaci a že to nějak objedeme, nebudem to hrotit. Já souhlasím, hraju stejně druhé housle. Nahoře v Čerenicích jsme dojetí trojicí, ale zrovna poslintanej nestihám a dva modráci vypadají dobře. Třetího kluka z Českého Brodu se chytám a střídáme se. Takhle dojedeme až pod Stříbrnou Skalici a tam přífrčí Pumpička se svojí bandou. Je vedro, návrky na kolena si nechal, ale ty na ruce si sroloval na zápěstí :). Je veselý a do kopce mu to jede, že mi to hlava nebere. Českobrodák vypadává ze hry a ze skupiny se oddělíme v 5ti, Ale na Pumpičku a dva "kluky" těsně před hvězdárnou nemám. Došlo mi a to třeba i voda v bidonech. Bez vody, bez energie, kde je ta brána, tady je, hurá jsem v cíli. Pro mě to byl prosím, asi i k předchozím sportovním okolnostem, nejnáročnější cyklo závod ve šlapkách. V cíli si sedám a nemám ani sílu odpovídat na Kolikáčovi fůrky. Stejně jako on pospíchám domu, Profesorovi zbaběle odjíždíme, protože prej i s jinejma zabloudil a já nedokážu odhadnout, jak velké bloudění to je. Jeho housku, kterou mi dal do úschovy, vezu v batohu domů, sorry jako :(KOLIKÁČ cestou ventiluje pocity a zážitky ze závodu, je to nádherný, ale skoro nemůžu odpovídat. Doma kantáre, vyndanej jako mrcha. Mám na co mám a není toho mnoho, moje výkonnost odpovídá zhruba posledním 20%, to je pro čerstvého 40níka nepříliš pozitivní zjištění, ale taková je realita.

Kolikáč – Hodně těžký, ale nádherný match!

Roztočit nohy s Kocourem a Profesorem na Ondřejov a vrhnout se na start parádního matche dolů do Chocerad. Velké poděkování Kolbabákům... když na prezenci vyprávějí, jak jezdili s fůrou hlíny a zasypávaly díry pod Čerenicemi ... díky, díky, že na to máte stále tolik sil! Trať znám jak svoje obnošené tretry, tak teď to jen někde nepodělat poziciálně a zkusit vydržet v tom konkurenci natřískaném balíku, co nejdál. První výhup k pudingu držet pozici vepředu a bezbolestně letět k vrcholu. Pak větrná nakloněná rovinka a asi na šestým fleku to jde k zemi. Někdo si lízl a už se to válí. Mám to jako na podnose, ale štěstěna je při mně a jen tak tak to míjím. Uff. Ke hřbitovu zase tempo, které dokáže vydržet a už letíme ke Skalici. Ve sjezdu si lezu na druhý flek za Čespou a na skalické kostky najíždím na první figuře. Tak takhle co nejdéle! Ostrá levá a užívat si hvězdné vrchařské společnosti společně s Pistachiem a s Vlčákem. Skvělá jízda pokračuje, ani Oplany nám nepřidělají vrásky. Doprava Mělník, ale my rovně na Benátky, kde se bude teprve točit doprava. Tady je takový nenápadný magnet, který hodně zabolí. Je potřeba být zase vepředu ... Kdo neznal, tak tam zůstal, škoda Vlčáku! Nechybou dolů, vlaju na ocásku, již pořádně očesaného prvního balíku. Po luxusním asfaltu to mydlíme na Talmberk. Nohy jedou, hlava funguje, a tak točit špic s Líbou, Čespou, Košíkem ... A kopec k hájovně zase češe grupu. Nohy už se mi netočí nahoře úplně zlehka, ale bojuji. Je nás kolem 13 kusů, skáčeme přejezdy, hltnout z bidonu, zobnout ze zadní kapsy. Rataje a kostkový sjezd se blíží, teď to zase chce najet dopředu, ostrá levá a podjezd pod viadukt směr Ježovice bude určitě zase bolet. Ale zbytečně se kochám pohledem na občerstvujícího se Košíka, a do točky najíždím zase na ocase. Sice pak předjedu Láďu Šindeláře a pod viaduktem jsem kousek za Mírou Kakačem, ale to prostě nestačí. Vepředu se za to vzalo a krutě mi to odjíždí. Míra si to hravě doskakuje, ale já se jen motám nahoru. Do háje! Stejně jako před 2 lety! Nepoučitelnej! S Láďou si nadáváme, ale to je tak všechno, co s tím můžeme dělat. TOP 10 mizí hodně rychle. Vytrousili ale jednoho hodně zajímavého borce, Petra Dixe! Tak to ještě bude mít grády! A taky že

jo. Ještě jsme jednoho nabraly a točíme směr Šternberk. Za mostem doprava a těšit se na Čeřenice. Jámy kolem Sázavy zaházeny, největší díry označeny, tak se potvrdila ta fůra hlíny z prezentace. Největší stojka závodu za námi, držíme grupu a Petr Dix velí jet tempo, ať nás nikdo nesjede. Začínám být slušně okoralý, při představě Nechyby a cílového kopce mi není nejlépe. Ale v grupě to letí, občas někoho nabereme z prvního balíku a pak zase vytrousíme. Petrovy špice bolí, Nechyba s policajty a s nákladákem nevěstí nic dobrého ... Přemlouvám svoje nohy, ať ještě drží, Vlkančice už chytám malý odlep. Ale lepím, lepím, piju a piju a před Skalici to zase jede. Ještě prdnu magnesium, ale kostky už jsou tragédie. Já to snad na Strímelice ani nevyjedu. Ale jsem zase v grupě, schovávám se před větrem a hecuji Petra, že jede o mistrovský dres a třeba Standu Vohníka vyklepali. Před Ondřejovem opravdu spartánský dres před námi, Petr jede ve třech lidech dál, já parkuji s Láďou. Standa to ale není, já už nějak bez bojovnosti, ale kostky na ondřejovskou náves mě trochu probraly a do cílového brdku najíždím před Láďou. A tělo reaguje pozitivně, ani se neohlížím, věřím si! Asfalt v půlce nakopne a závěrečné kostky již letím s vědomím, že Láďa zůstane za mnou. Nakonec 7.místo v C musím brát všemi deseti, k Ratajím nohy z nebes, ale když pak špička UAC začne jet, hraji druhé housle

McHamer – Dnešek jsem si opravdu užil

Máme před sebou další celkem zajímavý závod. Trat neznám a ani jsem neměl čas se kouknout na profil ale tuším zde kopce. Na startu se ale schází opravdu slušná konkurence a tak je úkol jasný, zůstat co nejdéle v první grupě. První kopec se jede celkem v klidu, nikdo se nikam nehrne. Na kopci se to ale celkem rozjede, trochu se propadám. Sjezdy tady moc neznám a tak jsem opatrnější. Druhý kopec, který začíná po kostkách se znaším jet v popředí a na vršku ještě trochu přiložit a docela se zdá, že nehy mi dneska jedou opravdu dobře a vůbec to nebolí. Jaká proměna po Krkonošáku. Občas zkouším i odjet ale není to žádný bláznění a před balíkem jedu spíš vytrvalost, protože mi přijde, že hned jak se vyjede kopec tak nikdo nejede. Pak ale nastane osudný sjezd kde si nechávám první skupinu odjet To snad není možný, už zase! Já se v těch sjezdech snad nezlepším) Do dalšího kopce tedy jedu tak trochu časovku a první skupinu si dojíždím, trochu se modlím, at se nenastoupí ono přece jen zase dojíždět V. Nežerku a spol. není zrovna lehká práce. Na kopci se ale nastoupí a jelikož trat neznám, tak si vystupuji. Jaké ale překvapení když po 100m jsem na kopci. Tady si trochu nadávám, protože tohle vědět tak tam člověk je. Naštěstí vše přichází nebo kt. A. Dává se zde do kupy slušná skupinka, M.Somr,V.Novák atd... Po pár km ale snahu vzdáváme a jsem smířen, že tenhle závod jsem tak trochu neznalostí prokaučoval. Takhle pokračujeme dál a zdá se, že ve skupince patřím k tomu lepšímu a tak ji sem tam v kopci potrhám. Vždy se to ale sjede, možná nákej jednotlivec odpadne ale nic velkého. Po chvilce oddechu přijíždíme do Sázavy a vidíme, že v esičku je asi nějaká nehoda. To spomalilo dle info. od pořadatele o 2 minuty první skupinu a tím pádem ji vidíme přibližně na 200m. To vidím jako druhou šanci a tak si skupinku rychle dojíždím. Zde se moc nejede a dle asi dvou lidí závod skončil. To ale nebyla tak trochu pravda a málem mi skupinka i odjela pač ostražitost se tak trochu vytratila. Pak si to ale začínám opět hlídat a najíždí se na menší kopeček a následný sjezd po kostkách (asi Skalice). Hlídam si jak je mojim zvykem poslední místo a v následný rovine musím jet zase šrot. To stejný se opaku i před cílovím kopcem a tak mám pod kopcem díru asi 50m. Jedu tedy opět časovku a po asi jednom km skupinu dojíždím a opět se modlím at se nenastupuje(hold se nepoučím) Zde se ale opravdu nenastoupí a tak si začínám víc a víc v pohodě hlídat čelo. V nájezdu do vesnice se zato na kostkách veme, ale sem tam. Je nás tu přibližně 6 a nikdo v moji kt.. Za náma je asi trojička a v ní týpek v dresu BMC ale opět nikdo v moji kt. No vypadá to na supr výsledek. Na cílových kostkách V. Nežerka a spol odjíždí a já si jedu pro asi 6 místo. Hákuji týpka v dresu BMC ale není důvod útočit, protože má číslo příchozích. Dojíždím tedy už docela v klidu a trochu to vypouštím. To byl ale bohužel omyl a to me stálo mistrovský dres, pač nohy na zrychlení a závěrečný spurt ještě byli. Bobužel mě ani nenapadlo, že někdo kdo má číslo pro příchozí jede v kt. B. a zdá se mi to docela nefér. Pokud tohle není v pravidlech ohlídaný tak jsou UAC pravidla na ho.... Jinak jsem si ale dnešek opravdu užil a už se těším na Krušno-ton, ted jen vybrat trat

Profesor – Poučení pro příště

S Kolikáčem a Kocourem jedeme ráno 30km do Ondřejova, takže se aspoň rozjedeme. Ke Kocourovi do batohu si dávám housku, neboť vim, že po dojezdu bude hlad. Běčko startuje o 10min dřív jak kategorie 40+, a proto už jedu na start. Nejdřív se jedou CHocerady nahoru, kopec, který nemám rád. K mému překvapení mi balík ujíždí po 3 min jízdě, kouknu na Garmina a ukazuje kolem 340w, to jsou čísla na která ještě nemám, nicméně pár lidí je za mnou tvoříme 6 člennou skupinku celkem pravidelně se točíme, tak vyjedeme i Stříbrnou Skalici. V zvlhěném terénu před Nechybou ujíždíme ve trojici se Šťastným z Dexteru a jedním příchozím. Ve sjezdu přichází zásadní moment, jedu na 3. pozici, všimnu si značky oblouk doleva (bohužel i serpentýna je doleva), ale oba jedou směr Sázava, dvě slečny regulovčice nám nic neukázaly, ani nezakřičely. V Sázavě borci jedou rovně přes most, ale já si všimnul oranžové šipky doprava před mostem (pravděpodobně z min.roku), tak jedeme tam, protijedoucích se ptáme jestli tu jel balík, ti nám potvrzují že ano, bohužel balík cca 8 výletníků dojedeme na kostkách ve Skalici, kde zjišťujeme, že se musíme vrátit. Po cestě nám dochází, že skupina za námi nejela nebyla ani v Sázavě, kde jsme ztratili cca 2min a to museli být za námi tak 30sec max. Vracíme se a podle tacháče zjišťuju, že jsme si zajeli tak 19km + ztráty 5min prostoje, nicméně kopce jedeme pořád dost zostra, před Šternberkem už mám problémy

stíhat Dextrákovu rychlost, tak už ani moc nestřídám. Nakonec se naše trio rozpadá na Nechybě a zbývajících 30min jede každý na samotku. Stoupání do Ondřejova už mám dost a jedu na pohodu. V cíli jsem předposlední, nikoho ani ze starších se nepodařilo sjet. Poučení pro příště, pořádně prostudovat mapu a nespolehat se, že někdo ve skupině bude vědět kudy.

DOBROVICE

Kolíkáč – Cyklistiko, óó jak jsi spravedlivá!

Narvat se do první lajny, za přejezdem v TOP10 a pak se uvidí. Všechno to vím, ale nějak není sil a morálky. Vzpomínám na Semíkovu okřídlenou hlášku: „Čím méně jezdím, tím více chci všechny porazit!“ Za poslední 3 týdny 3krát v sedle. Sobotní rozjezd za motorkou Camrdou na koze namlasal, ale stejně cítím průšvih. Ale chci to ještě letos zažít. Vůni skupiny, vůni hromadřáku! Silnice narvaná, nedá se předjíždět, závory jdou dolů. Tak to bych se mohl ještě protáhnout dopředu. Vlak projel a už letí nahoru nejenom závory. Watty, tepy, šrot po cyklostezce, jede se lajna, a to co jsem předpovídal Profesorovi v autě, že pojedeme spolu, se splňuje. Nejlepší odlítl a tvořím grupu. Pistachio je tu taky. 3 orange pospolu to vždy hřeje. Kovárna, kterou jsme si v klidu projeli před startem, se při závodě nezdá až tak jednoduchá. Předemnou to pochoduje, taky neudrším balanc a jdu pěšky. Začalo to úplně skvěle! Pistachio se mi stává zaváděcí motorkou. Parádní práce bejku! Věřím, že si táhneme za sebou i Profesora. Doskočili jsme do pěkné grupy, kde tahá nejvíce nějaký spartan. A před prvním terénním sektorem se nám naskytá hezký pohled. Na dostřel grupa s Technikem! Kaluže a písčinná cesta mě probere, nohy se zahrály, hlava se přepala, chci jet s Pavlem! Super, jsme spolu, napít se, odfrknout a schovávat se v tom bočáku. Michal Běhounek je tu taky. A před námi se zjevuje další pestrobarevný chumel. Před druhou Kovárnou spojeno. Moc jsem se na tom nepodílel a bohužel najíždím do té pekelné stojky na ocace s Pistachiem. A nahoře to znovu ujíždí. Néé, nesmí! Mobilizují všechny síly, musím se vrátit. Vrchol Týnce a za mnou zhluboka oddechuje jen Michal Běhounek. Ale to mě potvrzuje, že musím zabrat, ta grupa před námi je přeci tak vypečená! Jedeme bomby. Je mi jedno, že za chvíli třeba chcípnu, teď se chci vrátit. Ani mi nevádí, že Michal nemá sílu střídat. Krásný stav, navíc, když to není marné, grupa se přibližuje a v Semčicích mě Michal plácá po zádech, podařilo se. Jeff, Standa Vohník, Robert Kleiner, Přemek Kuchař, Jarda Halík, Martin Šlégl, Petr Váňa, Lád'a Šindelář ... no ty wado, v takovou společnost jsem dnes vůbec nevěřil! Teď už nesmím nikde zaváhat, s Technikem prohodit pár slov a užívat si jízdy v této exkluzivní grupě. Další sektor za námi, sjezd Lhotky je letos již po krásném asfaltu, tak až výjezd na Telib, bude zase trochu terénní. Seznamuji s tím Technika a už nechci nic ponechat náhodě, pěkně na špic grupy a udávat tempo. A vyplatilo se, po pískovém úseku se letí a pár lidí tam zůstalo. Cíl se začíná blížít, poslední Jabkenice přes pole jsou vynechány, tak jediným soupeřem je nám ostrý vítr z boku. Terezíny, škarpy, hlavně si nelíznout. Ládu Šindeláře jsme odpojili, ale i můj osud se začíná naplňovat. Přichází pan vrchní s EET a při pohledu na Dobrovický zámek mi vystavuje účtenku za to dnešní blbnutí. Vůbec se nejede, každý šetří na poslední rozhodující kopec, moje hlava ale chce ještě závodit, vzpomínám na Krakonoše s Technikem. Procpu se dopředu, protivítr jako kráva, chci nastoupit, ale musím si vystoupit Křeč do pravé nohy, za chvíli do levé. Nohy se proměnily v neživé kůly, grupa odjíždí a je s hrůzou čekám, kdo mě schlamstne zezadu...Cyklistiko, cyklistiko óó jak jsi spravedlivá! Ploužím se do cíle, stále se s hrůzou ohlížím. Ale tam našťěstí pusto a prázdno. Tak aspoň, že tak... Techniku jsi howaďák! Beny díky! Parádní trať, zabezpečení, špagety a pivo . Na tohle se nezapomíná, díky!

Technik – Osudy Technika na Lawi Tour Calssic

První zkušenost s Lawi Tour Calssic. Ano stálo to za to! Zase jsme si to užili se Strejdu, Kolíkem a Profesorem od začátku až do konce. Sranda byla a vo tom to je. Poslední dobou jsem trochu hulvát, což se tentokrát projevilo tím, že jsem tak trochu ignoroval startovní koridor. Tak nějak mi vyhovuje stát pěkně vedle na louce a pak se zařadit někam kultivovaně dopředu. Kolíkáč mě před závodem zkušeně instruoval a tak jsem úvodní boj o pozice nepodcenil. Závod nám pěkně odmával projíždějící motoráček a závory se zvedly jako na zavalanou. Bum báb na cyklostezku a valíme to plnej kotel. Co blázníte, dyť jsou tu lidi!!! Ale nakonec si říkám Nešetři se. Myslí si, že na klystýru stojí Rakousko a vítězství je naše! Hned tam máme díru, ale je jasný že závoděáci jsou i za mnou a přeberou žezlo. Nemýlím se, vlítneme na hlavní a v Dobrovicích akorát doskočíme první grupu. A tu už máme další bottleneck a tady jsem to už pozičně nedal. Na kovárnu najedu z posledního fleku. Rvu to tak, až to narvu do Zikiho a zbytek už to je překážkové běh az nahoru. Mezitím mě přefrčí pár divochů, odjíždí Ziki a grupa s Čespou, zkouším hákovat Jeffa, ale jsem tuhej, na horizontu větrám a ve sjezdu už na to mrdám. Ohlížím se a zase ten obrázek co mě dycky tak našťve. Nikdo nikde. Zdá se mi, že jsem snad úplně poslední. Zase mě to ujelo vo chlup. Prostě na to nemám ani ve snu. To už je tak v přirozenosti lidský, že se člověk mejlí až do své smrti. Za chvíli konečně vidím nějaký snaživce zakleklý v aerodynamickym vzorci. Koukám kolem sebe, samej junior, malý děti na odrážedle, hákují asi 13ti letou slečnu a jedem. Disciplína, vy kluci pitomí, musí bejt, jinak byste lezli jako vopice po stromech, ale cyklistika z vás udělá lidi, vy blbouni pitomí. Za chvíli jsme na prvním bahýnku, vlaju na konci, bum, prásk louže, bahno v držce, zadek plave. Chvíli se mi zdá, že mám defekt, tak to zkoumám, ale vše je

snad OK. Teda kromě toho, že část skupiny, která ještě není pod zákonem, je asi 50m v tahu a já vlaju dál se školním výletem. Tak to, uf to uf teda uf ne, stíhací jízda jak na majstróvstvách svatá, teda spíš koka-kola-kap. Po chvíli je docvaknu. Jo jseš borec woe, pěkně jsi to těm dětem nandal woe. Zas vlaju na konci a najednou ve zpetnym zdrčátku paní učitelka Kolíkáč, se svojí 6. třídou základní školy. Cení zuby, rve to. Stáhnou se a trochu pomůžu. Tak kterou pohádku si dneska přečteme děcka? Další průběh závodu je ale škola spíš pro mě. Junioři jsou na šterku úplně někde jinde. Na druhý kovárně dojíždíme velká jména. Nechce se mi tomu ani věřit, že pojedou se Standou Vohníkem. Tak to je snad podruhý v životě. Další průběh už stadradní v 30ti členný skupině. Maglajs, občas vypluju vepředu, tak trochu potáhnu, ale moc se asi nejede. Občas nějakéj brd nebo brdek. Vždycky tam někdo zustane, ale pak se to sjede. Asi zázrak. Paní učitelka hlásí, že prej si nás vždycky doskočej za týmovým autíčkem. Pro mě za mě, je mi to fuk, asi nějakéj novej pedagogickej nástroj, jak vychovat novou generaci amatérů. Jediný co mi pak přijde trochu mimo je oslava vítězství na bedně. Ale to víte, ještě by si mohl někdo dovolit nějakou poznámku, a byly by z toho nepřijemnosti. V dalším průběhu se zase ukazuje síla naší oranžový skvadry. Kolík hlásí, že je třeba vymotat se dopředu před zabordeleným úsekem v lese a polňačkou. Je to kaňour zkušeněj, zase tam pár divochů zůstalo. Díky strěcu. Pak už dovoz do cíle, nic důležitýho, kromě teleportingu juniorsky skvadry zpět do skupiny. Poslušně hlásím, tihle junioři jsou hotoví nezmaří. Jako nějakéj Bouška z Libně. Vosumnáctkrát za večer ho vyhodili vod Exnerů a dycky se jim tam vrátil, že si zapomněl...Když se blížíme k cíli, Standa Vohník ukazuje svoje závodnický buňky. Hustý, ale nakonec ho to v tom protivětru taky přešlo. Pak jedeme snad 25. Tu vypluje na špic Kolík a v očku se mu zajiskří jak za mlada. Pane obelajtnant, to bude nádhera, až oba padneme za císaře pána a jeho rodinu! Chystám se na mazec v tandemu s prezidentem, ale nakonec Kolík říká, že mu prý v něčem škube, takže planej poplach. Takže náseduje nástup dvou klučinů z gymplu, tak to jsem nezachytil, i když Standa na mě přísně kouká a nařizuje mi abych je sjel. Kdepák, já na vojnu nejsem dělanéééj. Pěkně si dosupim na cílovej kopeček a tam se uvidí kolik tam zůstalo v žejdlíčku. Visim za Standou a Robertem Kleinerem, pak se trochu projeví ty moje hulvátský móresy a šup do cíle. Každopádně díky a gratulace organizátorům protože organizace takovýho závodu, to je těžkej moment v životě lidským.